

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 375/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou REKEN & PARTNERS Law Firm s. r. o., Tichá 45, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Boris Reken, vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby západ Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: UIS-234/IOZ-V-2007 a postupom Okresnej prokuratúry Bratislava V a jej rozhodnutím č. k. 4 Pv 18/16/1105-4 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. marca 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Borisom Rekenom, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa

čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby západ Bratislava (ďalej len „inšpekcia“) v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: UIS-234/IOZ-V-2007 a postupom Okresnej prokuratúry Bratislava V (ďalej len „okresná prokuratúra“) a jej rozhodnutím č. k. 4 Pv 18/16/1105-4.

Sťažovateľ uviedol, že podáva „sťažnosť proti porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého sa mali dopustiť orgány verejnej moci, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby západ, sp. zn. ČVS: OIS-234/IOZ-V-2007 Okresná prokuratúra Bratislava V, sp. zn. 4 Pv 18/16/1105-4“, pretože už viac ako 7 rokov je trestne stíhaný napriek tomu, že sa nedopustil trestného činu.

Okresná prokuratúra, ktorá vybavovala sťažovateľovu sťažnosť na prieťahy v trestnom konaní, mu listom z 12. februára 2016 oznámila, že prieťahy v konaní nezistila.

Sťažovateľ v sťažnosti ústavnému súdu namietal, že «Slovenská republika ako štát musí zodpovedať za prieťahy v konaní a nie účelovo a sofistikovane sa snažiť o zbavenie sa zodpovednosti, resp. o zmiernenie závažnosti konaní jednotlivých štátnych orgánov konajúcich v mojej trestnej veci tak, že prieťahy bude posudzovať izolovane. Ak by sa totiž konanie neposudzovalo ako jeden celok, ale naopak, izolovane zvlášť vo vzťahu ku každému štátnemu orgánu, resp. v danom prípade ku každému policajtovi a prokurátorovi, mohlo by sa dospieť inak k neakceptovateľnému záveru, že nikto prieťahy nespôsobil. Takéto úvahy sú však nelogické a navyše právne neudržateľné.

V § 209 ods. 2 Trestného poriadku je uvedené: „Vyšetrovanie obzvlášť závažných zločinov je potrebné skončiť do šiestich mesiacov od vznesenia obvinenia; v ostatných prípadoch do štyroch mesiacov“. Z citovaného ustanovenia nesporne vyplýva, že vyšetrovanie v mojej veci bolo potrebné skončiť do štyroch mesiacov od vznesenia obvinenia. V mojom prípade vznesenie obvinenia sa viaže na dátum 24.09.2008.

Z uvedeného vyplýva, že lehota vyšetrovania je dosiaľ prekročená viac ako 22 násobne. O to je viac prekvapivé a neudržateľné konštatovanie dozorujúceho prokurátora, že nezistil žiadne prieťahy v tomto konaní...

Namietam neefektívnu, nesprávnu a neodbornú činnosť orgánov verejnej moci, čo v konečnom dôsledku je primárnou príčinou tejto neúnosnej doby trvania trestného konania (89 mesiacov do doby spracovania tejto sťažnosti), ktorú v zmysle stabilnej judikatúry ústavného súdu a štrasburskej judikatúry možno považovať za extrémne neprimeranú, a to o to viac, že nejde o civilné konanie ale o konanie trestné.»

Okrem vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľ navrhol, aby mu ústavný súd priznal aj finančné zadosťučinenie, čo odôvodňuje tým, že „v dôsledku dlhotrvajúceho trestného konania, prejavujúceho sa nesústreďenou, neodbornou, neefektívnou činnosťou orgánov verejnej moci (vyšetrovateľa PZ i dozorujúceho prokurátora) v prebiehajúcim trestnom konaní ako celku - zatiaľ len v prípravnom konaní tzv. policajnom vyšetrowaní sa dlhodobo (trvalo) nachádzam v stave právnej neistoty a v ťažkej životnej situácii. Žiadam o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 11 000,- Eur z dôvodu, že finančné zadosťučinenie je jediné a iste dôraznejšie (účinnnejšie) voči orgánom verejnej moci Slovenskej republiky - Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, sekcii kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby západ a Okresnej prokuratúry Bratislava V, než len prikázanie, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov...

Nad rámec uvádzam, že som stratil absolútnu dôveru v zákonnosti a spravodlivosti činností vykonávaných orgánmi verejnej moci Slovenskej republiky aj z dôvodu, že som extrémne dlho a trvalo vystavený neistote o výsledku trestného procesu, úzkosti a stresu, s tým spojeným.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„I. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom orgánov verejnej moci - v aktuálnom štádiu konania - Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby západ, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, sp. zn. ČVS:UIS-234/IOZ-

V-2007 a Okresnou prokuratúrou Bratislava V, Prokofievova ulica č. 4, 851 01 Bratislava, sp. zn. 4 Pv 18/16/1105-4, porušené bolo.

II. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 11 000,- € (slovom jedenásťtisíc tisíc eur), ktoré sú mu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby západ, Pribinova 2, 812 72 Bratislava a Okresná prokuratúra Bratislava V, Prokofievova ulica č. 4, 851 01 Bratislava, povinní vyplatiť spoločne a nerozdielne do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

III. Orgánom verejnej moci - Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, sekcii kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby západ, Pribinova 2, 812 72 Bratislava a Okresnej prokuratúre Bratislava V, Prokofievova ulica č. 4, 851 01 Bratislava prikazuje, aby v konaní vedenom pod číslom konania ČVS:UIS-234/IOZ-V-2007, resp. 4 Pv 18/16/1105-4 konali bez zbytočných prieťahov.

IV. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] náhradu trov právneho zastúpenia, ktorá je splatná do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. Borisa Rekena.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 7/00, III. ÚS 100/01, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že postupom inšpekcie v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: UIS-234/IOZ-V-2007 a postupom okresnej prokuratúry a rozhodnutím č. k. 4 P v 18/16/1105-4 došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj porušeniu práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože podľa jeho názoru v týchto konaniach dochádza k prietahom.

Ústavný súd z vyhodnotenia obsahu sťažnosti sťažovateľa, priložených písomností, vyjadrenia okresnej prokuratúry, ako aj vlastným zisťovaním dospel k záveru, že sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú. Vychádzal pritom z preskúmania postupu inšpekcie i okresnej prokuratúry v namietaných konaniach.

Dňa 11. októbra 2007 bolo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku uznesením inšpekcie sp. zn. ČVS: UIS-234/IOZ-V-2007 začaté trestné stíhanie vo veci prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c) Trestného zákona.

Dňa 24. septembra 2008 bolo uznesením inšpekcie sp. zn. ČVS: UIS-234/IOZ-V-2007 podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku voči sťažovateľovi začaté trestné stíhanie za prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, pretože „v priestoroch Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava dňa 02.08.2006 zadal na výrobu a následne aj vydal identifikačnú kartu - povolenie na pobyt č. SK19061528 na meno [REDAKOVANÉ] v Slovinsku a to napriek tomu, že žiadosť občana Európskeho hospodárskeho priestoru o vydanie dokladu na meno [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] nie je zaevidovaná v protokole žiadostí občanov Európskeho hospodárskeho priestoru, nie je uvedená ani v informačnom systéme evidencie cudzincov a nenachádza sa ani v spisovom materiáli cudzinca, predmetnú identifikačnú kartu č. SK19061528 vydal aj napriek tomu, že nezhodnotil skôr vydanú identifikačnú kartu č. SK19101302, vystavenú dňa 26.07.2004 na meno [REDAKOVANÉ], čím porušil základné povinnosti policajta uvedené v ustanovení § 48 ods. 3 zák. č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov PZ, nakoľko nepostupoval podľa Pokynu riaditeľa Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia PZ č. 8/2005 o vedení administratívnych pomôcok na útvaroch služby cudzineckej polície Policajného zboru a Rozkazu riaditeľa Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia PZ č. 53/2005 na zabezpečenie postupu vo veciach pobytu cudzincov na území SR.“.

Dňa 15. októbra 2008 sťažovateľ podal proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť.

Dňa 1. decembra 2008 prokurátor vojenskej obvodnej prokuratúry uznesením sp. zn. OPv 422/07 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietol, pretože sťažnosť nebola dôvodná.

Dňa 30. marca 2009 inšpekcia uznesením sp. zn. ČVS: UIS-234/IOZ-V-2007 trestné stíhanie prerušila až do zrealizovania procesného úkonu – výsluchu svedka [REDAKOVANÉ], pretože ten sa nenachádzal na území Slovenskej republiky.

Dňa 16. februára 2015 na základe oznámenia Národnej ústredne Interpolu Ministerstvu vnútru Slovenskej republiky, Prezídiu Policajného zboru, úradu medzinárodnej policajnej spolupráce bolo zistené, že svedok [REDAKOVANÉ] sa nachádza v nápravno-výchovnom zariadení „Canton Monbello“ v Brescii na území Talianskej republiky.

Dňa 18. februára 2015 inšpekcia uznesením sp. zn. ČVS: UIS-234/IOZ-V-2007 podľa § 228 ods. 5 Trestného poriadku pokračovala v trestnom stíhaní, lebo dôvod na prerušenie trestného stíhania pominul.

Dňa 28. februára 2015 bol vyhotovený návrh na vyžiadanie právnej pomoci dožiadaním v cudzine.

Dňa 5. mája 2015 bola zaslaná žiadosť o právnu pomoc prostredníctvom Krajskej prokuratúry v Bratislave a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky generálnej prokuratúre pri apelačnom súde v Brescii.

Dňa 7. januára 2016 boli okresnej prokuratúre prostredníctvom Krajskej prokuratúry v Bratislave od justičných orgánov Talianskej republiky doručené výsledky poskytnutej právnej pomoci spočívajúcej vo vykonaní výsluchu svedka [REDAKOVANÉ]. Po preložení výsledkov právnej pomoci do slovenského jazyka boli 25. februára 2016 predložené vyšetrovateľovi.

Na základe tvrdení svedka [REDAKOVANÉ] pristúpil vyšetrovateľ k zisťovaniu existencie sprostredkovateľa [REDAKOVANÉ] a k opätovnému výsluchu svedkyne [REDAKOVANÉ], ktorý mal byť vykonaný 31. marca 2016.

Dňa 10. mája 2016 po vykonaní vyšetrovacích úkonov vyšetrovateľ pristúpil k ukončeniu skráteného vyšetrovania. Bol vypracovaný návrh na podanie obžaloby.

Okresná prokuratúra vo svojom vyjadrení k sťažnosti uviedla:

„... prípravné konanie trvalo od 11.10.2007 do 10.04.2009, kedy nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie vyšetrovateľa PZ o prerušení trestného stíhania a od 18.02.2015, teda od vydania rozhodnutia o pokračovaní v trestnom stíhaní, až doteraz. Uznesenie o prerušení trestného stíhania má totiž povahu rozhodnutia vo veci samej, aj keď ide o rozhodnutie predbežnej povahy, lebo pre konečné vybavenie veci je potrebné vydať ďalšie rozhodnutie, ktorým sa trestné stíhanie skončí. Dôvodom, pre ktoré bolo trestné stíhanie prerušené, bola neprítomnosť svedka [REDAKOVANÉ], ktorý sa na území Slovenskej republiky nezdržiaval minimálne od jari 2006 a jeho súčasný pobyt bol až do 16.02.2015 neznámy a nemožnosť pre jeho neprítomnosť vec náležite objasniť.

Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti poukázal aj na prieťahy v prebiehajúcim trestnom konaní.

S týmto záverom sťažovateľa nie je možné takisto súhlasiť, nakoľko podľa môjho názoru skrátené vyšetrovanie je vykonávané plynule a bez akýchkoľvek prieťahov, čo bolo konštatované aj v oznámení zo dňa 12.02.2016 o preskúmaní postupu vyšetrovateľa PZ, ktoré bolo zaslané obvinenému [REDAKOVANÉ] a jeho obhajcovi JUDr. Borisovi Rekenovi a doposiaľ nebolo ukončené výlučne z objektívnych dôvodov a to pre neprítomnosť svedka [REDAKOVANÉ]. O aktivite dozorového prokurátora svedčia jeho záväzné pokyny zo dňa 31.10.2006, 29.05.2008 a 15.12.2008, uložené vyšetrovateľovi PZ v zmysle ustanovenia § 230 ods. 2 písm. a/ Trestného poriadku a previerky plynulosti a rýchlosti konania, ktoré boli vykonané dozorovým prokurátorom v dňoch 29.05.2008, 18.03.2009 a 12.02.2016.“

Sťažovateľ v sťažnosti poukázal na jednotlivé úseky medzi úkonmi vyšetrovateľa s vyznačením časovej vzdialenosti medzi nimi, podľa neho neprimeranejšie. Ústavný súd však v úseku po vznesení obvinenia proti sťažovateľovi v postupe vyšetrovateľa nezaznamenal neprimerané úseky nečinnosti.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní či inom konaní pred orgánom verejnej moci má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na kratšie

obdobia nečinnosti orgánu verejnej moci ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (obdobne napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

Ústavný súd konštatuje, že inšpekcia (vyšetrovateľ) i okresná prokuratúra v tejto veci priebežne konali, vykonali potrebné množstvo procesných úkonov.

Prípravné konanie v namietanej veci trvalo 21 mesiacov, preto ústavný súd konštatuje, že priebeh prípravného konania zodpovedá obsahu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom namietané obdobie ojedinelej nečinnosti nedosiahlo takú úroveň a intenzitu, ktorá by znamenala porušenie označených práv. Obdobie od 30. marca 2009 do 18. februára 2015, v ktorom podľa sťažovateľa namietané orgány nevykonávali úkony, nemožno považovať za obdobie nečinnosti týchto orgánov, pretože v tomto období bolo konanie prerušené. Ústavný súd v tejto súvislosti v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (m. m. I. ÚS 162/03) konštatuje, že prerušenie konania možno považovať za prekážku konania. Ak nedôjde k odpadnutiu prekážky prerušeného konania postupom predvídaným zákonom, nemožno v prerušenom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov, a tým aj k naplneniu účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto nečinnosť všeobecného súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu neposudzuje ako zbytočné prietahy v konaní (m. m. II. ÚS 3/03, I. ÚS 65/03, I. ÚS 214/06).

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd považuje sťažnosť sťažovateľa za zjavne neopodstatnenú, a preto ju na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júna 2016